

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8725/11 - ח'

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: אריה בן ארי

נגד

המשיב: בנק מזרחי - טפחות בע"מ

ערעור על-פי פקודת בזיון בית המשפט על החלטת
בית המשפט המחוזי בירושלים ברע"א 1100/09 מיום
25.10.11 שניתנה על ידי כבוד השופט א' פרקש

תאריך הישיבה: כ"ד בטבת התשע"ב (19.01.12)

בשם המערער: עו"ד רם דקל ועו"ד אוהד אנטמן

בשם המשיב: עו"ד לאה בראון ועו"ד ערן הלר

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

1. זהו ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט א' פרקש), במסגרתה ניתן כנגד המערער צו על-פי פקודת בזיון בית המשפט.

2. המערער, עורך דין במקצועו, ייצג במשך שנים מספר את המשיב, בנק מזרחי טפחות בע"מ (להלן: הבנק), בהליכים משפטיים רבים. בין הצדדים נתגלעו מחלוקות שונות, בגינן נפתחו שלושה הליכים משפטיים – והם: ת"א 11670/05 ות"א 2400/06, שעניינם תביעות שהגיש הבנק בגין כספים שנגבו – כך לטענת הבנק – על-ידי המערער בשמו ולא הועברו אליו; ות"א 2044/09, שעניינו תביעה שהגיש המערער בגין כספים המגיעים לו, לטענתו, כשכר טרחה והחזר הוצאות. ביום 13.2.2011 נדחתה תביעת

המערער, לאחר שנמנע מלהפקיד ערובה להבטחת הוצאות הבנק, כך שכיום תלויות ועומדות רק שתי התביעות של הבנק, אשר הדיון בהן אוחד.

יצוין כי אין חולק שהמערער מחזיק למעלה מ-2 מיליון ש"ח, אשר נגבו על-ידו בשם הבנק (להלן: הכספים המוחזקים). בכך מודה גם המערער. המחלוקת בין הצדדים, אשר עליה נסב הדיון המאוחד בת"א 11670/05 ות"א 2400/06 שלעיל, נוגעת לטענות המערער בדבר חובות שונים של הבנק כלפיו ובדבר זכותו לקזז חובות אלה כנגד הכספים המוחזקים על-ידו.

3. בחודש יוני 2009, במסגרת ת"א 11670/05, הגיש הבנק לבית משפט השלום בירושלים בקשה להורות למערער להעביר לרשותו, או לחלופין להפקיד בקופת בית המשפט, את הכספים המוחזקים. ביום 21.9.2009 דחה בית המשפט (כבוד השופט א' דראל) את הבקשה, בקובעו כי בנסיבות העניין, הענקת הסעד הזמני המבוקש תביא דה-פקטו לשינוי המצב הקיים לטובת הבנק – וזאת, עוד בטרם הוכרעה התביעה לטובתו.

על החלטה זו הגיש הבנק בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים (בר"ע 1100/09). ביום 26.1.2010 ניתן פסק הדין בבקשה (כבוד השופט א' פרקש). במסגרת פסק הדין, אומצו ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים בדיון שהתקיים לפני בית המשפט, כך שהמערער התחייב להפקיד – תוך 30 ימים מיום מתן פסק הדין – בחשבון נאמנות שייפתח לטובת הבנק סך של 2,039,066 ש"ח, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה מיום הגשת תביעותיו של הבנק.

4. המערער לא קיים את פסק הדין האמור. אי-לכך, הגיש הבנק לבית המשפט המחוזי בירושלים בקשה לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, בגדרה ביקש לכופף על המערער למלא אחר פסק הדין באמצעות השתת קנס או מאסר. בית המשפט (כבוד השופט א' פרקש) קיבל את הבקשה, וקבע כי על המערער למלא אחר פסק הדין לא יאוחר מיום 20.11.2011; כי בגין כל יום של איחור בהפקדת הסכום הנקוב בפסק הדין, יישא המערער בקנס של 3000 ש"ח; כי אם לא יקיים המערער את פסק הדין עד ליום 20.12.2011, ניתן יהיה לאסרו למשך 30 ימים; וכי אם גם לאחר פרק זמן זה לא יקיים המערער את פסק הדין, יחזור הדיון לבית המשפט המחוזי ביום 23.1.2012.

בקשת עיכוב ביצוע שהוגשה על-ידי המערער התקבלה באופן חלקי (כבוד השופט א' פרקש), כאשר האפשרות לממש את רכיב המאסר שבהחלטה עוכבה עד ליום 24.12.2011 – וזאת, על מנת לאפשר למערער להגיש ערעור ובקשה לעיכוב ביצוע

לבית משפט זה. ואכן, ביום 27.11.2011 הגיש המערער ערעור על החלטה לפי פקודת בזיון בית המשפט, ולצידה בקשה לעיכוב ביצוע. ביום 21.12.2011 קיבל בית משפט זה (כבוד השופטת ע' ארבל) את הבקשה לעיכוב ביצוע באופן חלקי, בקובעו כי רכיב המאסר שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי יעוכב עד להכרעה בערעור זה.

5. כעת מונח לפנינו הערעור. במסגרת הערעור, מעלה המערער שלוש טענות עיקריות: האחת – כי המחלוקת העיקרית בין הצדדים, אשר מתבררת במסגרת ההליך המאוחד בת"א 11670/05 ובת"א 2400/06, טרם הוכרעה, וכי הכרעתה לטובת המערער תייתר ממילא את החלטת בית המשפט המחוזי מיום 26.1.2010 ואת הליכי הביזיון המתנהלים בעקבותיה; השנייה – כי הסנקציות שהוטלו על המערער במסגרת ההחלטה לפי פקודת בזיון בית המשפט, ובראשן רכיב המאסר, אינן עומדות במבחן המידתיות; השלישית – כי מטרת פסק הדין שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי ביום 26.1.2010 הייתה להבטיח את הכספים המגיעים לכאורה לבנק, ומטרה זו הושגה לטענת המערער במסגרת הליכי הוצאה לפועל, באמצעות הטלת עיקולים שונים לטובת הבנק, ובכלל זה עיקול על דירת מגוריו של המערער.

הבנק, מצידו, נסמך על החלטת בית המשפט המחוזי. לשיטתו, קיים לטובתו פסק דין חלוט של בית המשפט המחוזי (מיום 26.1.2010), אשר המערער פועל בכל דרך אפשרית על מנת למנוע את ביצועו – וזאת, על-פי הנטען, תוך שהוא מבזה את בית המשפט בהתנהלותו, אשר כוללת לעיתים אף אמירת שקרים ממש. הבנק מוסיף וטוען כי אף שפסק הדין של בית המשפט המחוזי ניתן במסגרת בקשת רשות ערעור על החלטת ביניים של בית משפט השלום, מהווה הוא פסק דין לכל דבר ועניין ועל המערער לקיימו, במנותק מקיומו של ההליך העיקרי המאוחד בת"א 11670/05 ובת"א 2400/06. עוד מדגיש הבנק כי פסק הדין האמור מיום 26.1.2010, ניתן בהסכמת הצדדים – ובכלל זה גם בהסכמת המערער – כך שהמערער אינו יכול לטעון כיום כנגדו. לבסוף, טוען הבנק, לגוף המחלוקת שבין הצדדים, כי למערער כלל לא קיימת זכות קיזוז ביחס לכספים המוחזקים.

6. דין הערעור להתקבל, באופן חלקי. הלכה ידועה היא כי בהליכים לפי פקודת בזיון בית המשפט "יש 'לתפור' את הסנקציה בזהירות הראויה בהתחשב בנסיבות שעל הפרק. כמו כל החלטה שיפוטית אחרת, גם בעניין התגובה השיפוטית במסגרת הליכי ביזיון, הסנקציה צריכה להיות סבירה ומידתית... [על בית המשפט] לעמוד על המשמר מפני פגיעה לא נאותה בקניינו של מפר פסק הדין לצד שמירה נאותה על זכויותיו של הנהנה ממנו" (ע"פ 5177/03 מור נ' דנציגר – משק פרחים "דן", פ"ד נח(4) 184, 191

(2004). בענייננו, סבורים אנו כי האיזון הראוי בין זכויות המערער לבין זכויותיו של הבנק יושג באמצעות ביטול רכיב המאסר שנקבע במסגרת הצו לפי פקודת בזיון בית המשפט, תוך הותרת רכיב הקנס על כנו. זאת בעיקר בשים לב לכך שבנסיבות העניין שלפנינו, ההליכים לפי פקודת בזיון בית המשפט ננקטים לצורך אכיפת פסק דין כספי; ולכך שפסק הדין שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי ביום 26.1.2010 – על אף היותו פסק דין חלוט – מהווה מעין "החלטת ביניים", בשל שהמחלוקות שבין הצדדים טרם הוכרעו על-ידי בית המשפט שדן בת"א 11670/05 ובת"א 2400/06.

סוף דבר, הערעור מתקבל באופן חלקי, כך שרכיב המאסר המופיע בסעיף 3 לצו שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי, מתבטל. יתר רכיבי הצו נותרים בעינם.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן ביום, כ"ז טבת תשע"ב (22.1.2012).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה-לנשיאה